

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในช่วงวัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาสูงส่งผลให้พฤติกรรมที่แสดงออกมาไม่เหมาะสม หรือรุนแรงตามอารมณ์ เช่น รักชอบอะไร ก็รักจนหลง ชอบจนคลั่ง ต่อต้านเหตุการณ์บางอย่าง เป็นต้น เนื่องจากวัยรุ่นมีอารมณ์อ่อนไหวง่าย ถ้าผิดหวังหรือไม่ได้ดังใจจะเสียใจมาก หรือมีเรื่องกระทบกระทั่งเพื่อน เล็กน้อยก็จะหนีออกจากบ้าน บางรายถึงกับแสดงความอาฆาตพยาบาทหรือโต้ตอบอย่างรุนแรง ถึงขนาดยกพวกตีกัน ซึ่งบางครั้งผู้ใหญ่ไม่เข้าใจ ทำให้เกิดปัญหาในการมีความสัมพันธ์ต่อกัน (สุพัตรา สุภาพ, 2546) ดังนั้นการแสดงออกของวัยรุ่นช่วงนี้จะเป็นการแสดงออกในอีกแง่มุมหนึ่ง คือ การต้องการความรักและการยอมรับจากบุคคลรอบข้าง ทั้งผู้ปกครอง ครูอาจารย์ เพื่อนซึ่งส่งผลโดยตรงต่อการปรับตัวด้านอื่นๆของวัยรุ่น วัยรุ่นจึงค่อนข้างมีปัญหาในการปรับตัว ทำให้เกิดความวิตกกังวล ความเครียด ความโกรธ ฯลฯ นักจิตวิทยาเรียกภาวะวัยรุ่นว่าเป็นวัยพายุบูแคม (Storm and Stress) เพราะฉะนั้นวัยรุ่นจึงเป็นวัยที่บุคคลในสังคมให้ความสนใจ เพราะมีปัญหาพฤติกรรมซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมหรือที่เรียกว่าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (แก้วตะวัน ศิริลักษณ์นันท์, (2553); เจนจิรา เพิ่มพูน, (2551); โยธิน ศันสนยุทธ, 2533; วิทยากร เชียงกุล, 2552; สมพร สุทัศน์ีย์, 2547; สุชา จันทน์เอม, 2533; สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2552; อุไร สุมาวีธรรม, 2545)

วัยรุ่นต้องใช้ชีวิตอยู่ภายใต้กฎระเบียบของโรงเรียน ซึ่งโรงเรียนคาดหวังให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่เหมาะสม ปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริบทในชั้นเรียน ครูมุ่งหวังให้นักเรียนมีระเบียบวินัยและตั้งใจเรียนในชั้นเรียน เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียน แต่ในความเป็นจริงไม่ว่าจะอยู่ในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียนก็ตาม นักเรียนมักมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อยู่หลายลักษณะ (บุญเทิง สายยศ, 2543) และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เหล่านั้นถ้าเกิดขึ้นกับนักเรียนคนใด ย่อมส่งกระทบไปยังพัฒนาการด้านต่างๆของนักเรียนและคนอื่นๆในชั้นเรียนด้วย เช่น พัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา ตลอดจนพัฒนาการด้านจริยธรรม ซึ่งจะส่งผลโดยตรงต่อการเรียนในชั้นเรียน (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2543)

ปัจจุบันสภาพปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนถือว่าเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งในการพัฒนาการเรียนการสอนและพัฒนาผู้เรียน พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน เช่น ไม่ส่งการบ้าน ขาดเรียน แกล้งเพื่อน รังแกเพื่อน พุดโกหก ก้าวร้าว ลอกการบ้าน ทะเลาะวิวาท

ไม่ตั้งใจเรียน หลับในเวลาเรียน เป็นต้น (เบญจมาศ มวลทอง, 2553) ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลที่ผู้วิจัยทำการศึกษาเชิงคุณภาพนำร่อง โดยการสัมภาษณ์และสังเกตพบว่าในชั้นเรียนนักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 3 ด้าน คือ ด้านแรก การไม่มีส่วนร่วมในชั้นเรียน (สมจิต สวธน์ไพบูลย์, 2535) ด้านที่สองพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน (มธุรส หอทอง, 2542; รัชนี ตันติเสวี, 2533; แสงระวี ศุทธกิจ, 2531; พงศ์ศักดิ์ พลทะกลาง, 2547) และด้านขาดความรับผิดชอบในชั้นเรียน (จรีรัตน์ นันทย์ทวิกุล, 2538; วันทนี อุบลแย้ม, 2545; น้อมพร เสน่ห์ธรรมศิริ, 2551) โดยมีการแสดงออกถึงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนในหลากหลายรูปแบบด้วยกัน เช่น การพูดคุยนอกประเด็นที่ศึกษา การเล่นหยอกล้อกันในห้องเรียน การใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ อุปกรณ์สื่อสาร หรืออุปกรณ์เพื่อความบันเทิงในรูปแบบต่างๆ ส่งเสียงดัง พูดจาไม่สุภาพ ก้าวร้าวกับครูผู้สอน นำขนมมารับประทานในห้องเรียน ตะโกนเรียกเพื่อน ทำเสียงประหลาด เป็นต้น ดังนั้นการปรับพฤติกรรมวัยรุ่นต้องอาศัยความเข้าใจธรรมชาติของวัยรุ่น และมีกลวิธีการจัดการพฤติกรรมให้เหมาะสมต่อไป

การแก้ไขปัญหาพฤติกรรม หรือ การปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ไม่ว่าจะเป็นการปรับพฤติกรรมด้วยตนเองหรือการถูกผู้อื่นปรับพฤติกรรม ซึ่งทั้ง 2 วิธีนี้ใช้หลักและกระบวนการเดียวกัน เพียงแต่วิธีการปรับพฤติกรรมด้วยตนเองนั้นบุคคลจะเป็นผู้ดำเนินการตามขั้นตอนด้วยตนเองทั้งหมด ในขณะที่วิธีการถูกผู้อื่นปรับพฤติกรรม ผู้อื่นจะเป็นผู้ดำเนินการตามขั้นตอนการปรับพฤติกรรมให้ เมื่อพิจารณาในสภาพทางสังคมและกลุ่มวัยรุ่นแล้วจะพบว่า บุคคลต่างๆ ในสังคมนั้นได้ดำเนินการปรับพฤติกรรมของบุคคลอื่นด้วยธรรมชาติอยู่แล้ว ไม่ว่าจะด้วยความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม เห็นได้จากการที่มีกฎหมายควบคุมพฤติกรรมของบุคคลในสังคม มีกฎเกณฑ์ของโรงเรียน ตลอดจนบทบาทของการลงโทษเพื่อให้เด็กอยู่ในระเบียบวินัย ถ้ามองในแง่การกระทำ จะเห็นได้ว่า แม่จะตีหรือดุว่าลูกเมื่อลูกทำผิด ครูชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมดี ตำรวจจับบุคคลที่ขับรถผิดกฎจราจรหรือการที่มีการประกาศพ่อแม่ดีเด่น ครูดีเด่นประจำปี เป็นต้น จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าบุคคลต่างๆ ในสังคมได้พยายามที่จะคอยปรับและควบคุมพฤติกรรมของบุคคลอื่นๆ อยู่แล้วเพียงแต่ว่าไม่เป็นระบบระเบียบดีเท่าที่ควรนั่นเอง (สมโภชน์ เขี่ยมสุภาษิต, 2550)

การลงโทษเป็นอีกวิธีหนึ่งในการการปรับพฤติกรรมนักเรียนในชั้นเรียนของครู บางครั้งการลงโทษด้วยวิธีการรุนแรงเช่น การตีด้วยมือหรือวัตถุอื่น เช่น ไม้เรียว เข็มขัด ดิ่งหู เยาะเย้ย ประจาน ฯลฯ เป็นการปลุกฝังให้เด็กเชื่อว่าการใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาคือทางออกที่นำไปสู่การแก้ปัญหา (เบญจมาศ มวลทอง, 2553) และจากข่าวที่พบตามหน้าหนังสือพิมพ์และสื่อ

อื่นๆ ส่วนใหญ่พบแต่การกระทำด้านลบของครูที่กระทำต่อศิษย์ แสดงให้เห็นว่าครูขาดทักษะการจัดการพฤติกรรม ขาดความรู้ความเข้าใจในหลักจิตวิทยา เกี่ยวกับการจัดการพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ดังนั้นครูต้องตั้งตนอยู่บนพื้นฐานความพอดี เข้าใจหลักความแตกต่างระหว่างบุคคล หลักจิตวิทยา ในการปรับพฤติกรรมและลดปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนที่เหมาะสม หากครูสามารถหาวิธีการปรับพฤติกรรมที่เหมาะสมกับนักเรียนได้ ก็น่าจะส่งเสริมให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ในชั้นเรียน พัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพและไม่ถ่วงการเรียนรู้ของเพื่อร่วมชั้นเรียน ทั้งยังเอื้อต่อการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพอีกด้วย (อัญชลี ดงเรื่องศรี, 2545)

ดังนั้นการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ประเด็นที่น่าสนใจคือ "กลุ่มเพื่อน" ถือว่าเป็นบุคคลกลุ่มหนึ่งที่สำคัญและมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมต่างๆของนักเรียนออกมาตามกลุ่มเพื่อน สอดคล้องกับการศึกษาของ เจนจิรา เพิ่มพูล (2551) พบว่าเด็กใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน ค่านิยมของกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อการกระทำตามแบบอย่างของแต่ละบุคคลในเรื่องบรรทัดฐานแบบแผนพฤติกรรมและทัศนคติมากที่สุด ในขณะที่ Iscoe, William และ Harvey (อ้างถึงในสมพร สุทัศนีย์, 2547); Gordon(1975) และ Campbell(1980) พบว่า กลุ่มเพื่อนสามารถตอบสนองความต้องการได้ดีกว่าพ่อแม่ ดังนั้นเด็กมักจะทำตามค่านิยม มาตรฐานและพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อให้ได้รับการยอมรับในกลุ่มเพื่อน อีกทั้ง เมื่อเด็กประสบปัญหาด้านต่างๆจะหันไปหากกลุ่มเพื่อน กลุ่มเพื่อนจะสามารถช่วยตอบสนองความต้องการได้ดีที่สุด ดังนั้นจะเห็นได้ว่ากลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อเด็กมาก

Erwin (1978 อ้างถึงใน ยุพาพร รุ่งงาม, 2545) กล่าวว่า การให้บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง มาร่วมดำเนินการพัฒนา ร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมแก้ปัญหาด้วยตนเอง โดยเน้นการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันของบุคคลเพื่อแก้ไขปัญหาร่วมกับวิทยาการที่เหมาะสมและสนับสนุน ติดตามผลการปฏิบัติงาน จะทำให้สามารถแก้ปัญหาต่างๆให้สำเร็จลุล่วงและได้ผลดีขึ้น อีกทั้ง ทฤษฎีการมีส่วนร่วม (participatory theory) ของนักเรียน นักศึกษาในกิจกรรมต่างๆและสถานการณ์ต่างๆ เป็นปัจจัยสำคัญในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตวิทยา อารมณ์ สังคม ทัศนคติ และพฤติกรรมได้ (Astin, 1996; Triandis, 1971) สอดคล้องกับงานวิจัยของ organization for economic cooperation and development: OECD, 2009 พบว่า การจัดนักเรียนเป็นกลุ่มด้วยการลดความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคล และนำนักเรียนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆในชั้นเรียน โครงการต่างๆในชั้นเรียน จะทำให้สามารถกำหนดทิศทางและวางแผนกิจกรรมต่างๆในชั้นเรียนได้ดี ซึ่งเป็นสิ่งที่ครูควรดำเนินการในชั้นเรียน (OECD, 2009)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยมีความสนใจในการศึกษาการมีส่วนร่วมในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนร่วมกันระหว่างครูและนักเรียน ภายใต้แนวความคิดที่ว่า หากนักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ จะกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมได้ (Alexander, 1996; Triandis, 1971) โดยเลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เนื่องจากสภาพปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์จากข้อมูลการวิจัยระยะที่ 1 และทฤษฎีทางจิตวิทยา พบว่าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์มักเกิดกับนักเรียนช่วงวัยดังกล่าว โดยมีสาเหตุของพฤติกรรมมาจากการเปลี่ยนแปลงด้านต่างๆ ของวัยรุ่น อีกทั้งแนวทางการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนยังมีแนวทางไม่ชัดเจน ประกอบกับทฤษฎีการมีส่วนร่วมที่มีนักวิชาการและนักการศึกษาทำการศึกษาพบว่า การนำนักเรียนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาต่างๆ ทั้งด้านพฤติกรรมและกิจกรรมในชั้นเรียนจะส่งผลให้การแก้ไขปัญหานั้นประสบผลสำเร็จ ดังรายละเอียดที่กล่าวมาข้างต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมของครูและนักเรียนมาทดลองใช้ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

คำถามวิจัย

1. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นมีสภาพปัญหาพฤติกรรมในชั้นเรียนเป็นอย่างไร
2. กระบวนการมีส่วนร่วมของครูและนักเรียนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยประยุกต์ใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมมีขั้นตอนอย่างไร
3. ผลการประยุกต์ใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมระหว่างครูและนักเรียนสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นได้หรือไม่ อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจสภาพปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
2. เพื่อศึกษากระบวนการมีส่วนร่วมของครูและนักเรียนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยการประยุกต์ใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม
3. เพื่อวิเคราะห์ผลการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมระหว่างครูและนักเรียนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

กรณีศึกษา

กรณีศึกษาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ โรงเรียนสาธิตวิทยา (นามสมมุติ) ซึ่งเป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตรงตามเกณฑ์การพิจารณาคัดเลือกเพื่อเป็นสนามวิจัยสำหรับการวิจัยในครั้งนี้

ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาเพื่อคัดเลือกกรณีศึกษาที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. เป็นโรงเรียนที่ผู้เรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนโดยได้ข้อมูลจากการศึกษาวิจัยระยะที่ 1 และส่งผลกระทบต่อกระบวนการจัดการเรียนการสอนของครู และการเรียนรู้ของนักเรียน
2. บริบทของโรงเรียนเอื้อต่อการวิจัย โดยผู้บริหารมีนโยบายการสนับสนุนด้านการวิจัย และคณะครูมีความรู้ พร้อมให้ข้อมูลและมีส่วนร่วมในการทำวิจัยตลอดโครงการวิจัย
3. เป็นโรงเรียนที่ครูและนักเรียนให้ความร่วมมือในการดำเนินการต่างๆตลอดระยะเวลาดำเนินการวิจัย
4. เป็นโรงเรียนที่ผู้วิจัยสามารถติดตามการวิจัยอย่างใกล้ชิดตลอดระยะเวลาดำเนินการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ตัวแปรอิสระ (Independent variable) คือ การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมของครูและนักเรียน

ตัวแปรตาม (Dependent variable) คือ พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน

ระยะเวลาในการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้มีระยะเวลาดำเนินการทั้งสิ้น 3 เดือน ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2555 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ 2556

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน หมายถึง การกระทำ หรือการแสดงออกทั้งกิริยาและวาจาของนักเรียนในชั้นเรียนที่ไม่เหมาะสมตามระเบียบแบบแผนหรือข้อตกลงในชั้นเรียน ซึ่งไม่เป็นที่ต้องการของครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียน ไม่เหมาะสมกับกาลเทศะหรือเป็นการกระทำที่ขัดขวางพัฒนาการทางการเรียนของตนเองและเพื่อนร่วมชั้นเรียน โดยการกระทำนั้นมีผลทำให้กระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนต้องหยุดชะงัก ไม่ราบรื่น และไม่เป็นไปตามข้อตกลงของชั้นเรียน การเรียนการสอนในชั้นเรียนดำเนินไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ ไม่ราบรื่น ติดขัด ขัดขวางการเรียนรู้ของนักเรียนร่วมชั้นเรียน และทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนต้องหยุดชะงักหรือไม่ชวนแก่การเรียนรู้ เช่น พูดคุยเสียงดัง ส่งเสียงประหลาด ไม่มีส่วนร่วมในการเรียน นำงานอื่นขึ้นมาทำ อ่านการ์ตูนหรือหนังสืออื่นในคาบเรียนลุกจากที่นั่งโดยไม่มีสาเหตุ ก้าวร้าว ไม่มีส่วนร่วมในชั้นเรียน

รบกวนชั้นเรียน หินเรียน ไม่ส่งงานหรือการบ้าน เป็นต้น โดยวัดจากแบบวัดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและข้อมูลจากการสังเกต การสัมภาษณ์ และการสนทนากลุ่มของครูกับนักเรียนในชั้นเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม หมายถึง กระบวนการที่ผู้วิจัย ครู และนักเรียน วิเคราะห์และหาแนวทางการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย 4 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การร่วมกันวางแผน (plan) ด้วยเทคนิค AIC ขั้นตอนที่ 2 การปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้ร่วมกัน (do) ขั้นตอนที่ 3 การสังเกตและตรวจสอบผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงาน (check) และ ขั้นตอนที่ 4 การสะท้อนผลหลังจากการปฏิบัติงานร่วมกันเพื่อนำสู่การปรับปรุงแก้ไขต่อไป (act) การวิจัยในครั้งนี้มีการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม 2 วงจร ได้แก่ วงจรที่ 1 ผู้วิจัยใช้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมกับครู เพื่อกระตุ้นให้ครูเข้าใจ และนำแนวทางการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมไปใช้กับนักเรียน วงจรที่ 2 ครูใช้กระบวนการวิจัยแบบมีส่วนร่วมกับนักเรียนในชั้นเรียนเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน **ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย**

เชิงวิชาการ

1. ได้องค์ความรู้เกี่ยวกับการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนโดยใช้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมของครูและนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางวางแผนการจัดการพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ และส่งผลต่อบรรยากาศในชั้นเรียนที่มีการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนตรงตามจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนการสอน
2. ได้กระบวนการวิจัยแบบมีส่วนร่วมระหว่างครูกับนักเรียน ตามขั้นตอน PDCA เพื่อเป็นแนวทางให้ครูนำไปประยุกต์ใช้ในการปรับพฤติกรรมของนักเรียน

เชิงปฏิบัติการ

1. ครูสามารถนำกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมของ ครู และนักเรียนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน หรือการแก้ปัญหาพฤติกรรมในแง่มุมอื่นๆ เพื่อเป็นต้นแบบให้ครู นักเรียน ผู้ที่เกี่ยวข้อง และสถานศึกษาสามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อแก้ปัญหาให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่นักเรียนต่อไป
2. ผู้บริหารโรงเรียน ครู ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้อง มีข้อมูลและแนวทางในการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน หรือนอกชั้นเรียนของนักเรียน